

by Madhava Priya dasi

jatkách v produkci masa. V systému moderního zemědělství nevidí jiný ekonomicky životaschopný způsob řešení otázky volů. A většina lidí, zvyklá na tenhle pohled a nevidící jinou alternativu, zvednou ruce v souhlasu, i když by raději preferovali méně násilný způsob. Ale to je jenom proto, že neznají fakta. Oni nevědí, že celková cena vola je mnohem větší, když je použit pro práci, než když je zabit pro maso.

Současný systém je plný ironií a velice marnotratný. Každý nařiká nad zmizením malých rodinných farem. Ale ekonomické síly dneška vyžadují ovládat kvantitu – která je závislá na používání drahých traktorů, znečišťujících pohonných hmot, chemických hnojiv, a pak těžké hypotéky – a malé farmy jsou smeteny.

Produkce masa je dotována z daní státu. A ve světě, s rostoucí populací a rozšiřujícím se hladověním, tuny a tuny obilí neefektivně slouží jako potrava pro dobytek s malou návratností v proteinech. Dobytek je obyčejně koncentrován v ohradách a podobných zařízeních, kde se jeho mrva stává ekologickým hazardem, namísto účelového hnoji-va. Stále dovážíme miliony tun nafty pro

pohon našich traktorů. A vláda musí čas od času vyhodit nadbytečný sýr, jen aby udržela ceny uměle vysoko. Lepší systém by bylo znovu uspořádat jednotlivé složky. Především, nekrmit krávy jenom pro mléko, s tím že telata jsou jenom vedlejší produkt, ale zaopatřit také pracovní skupiny volů pro každou rodinnou farmu, a vedlejším produktem by bylo mléko. Tak nevyvstane přebytek ani telat, ani mléka. Voli budou venku na pastvě jednoduše jíst a přirozeně hnojit půdu, šetříce farmářům cenu za traktor, palivo a hnojivo. Voli budou velice užiteční v používání své velké síly při práci na poli a lidé se mohou stát zdravými vegetariány. A vláda, jestli chce někoho dotovat, proč ne malé rodinné farmy namísto masného průmyslu? Tento průmysl může mít mocný vliv, ale kdo chce všechny ty nemoci srdce, rakoviny, cukrovku, nemluvě o vši té špatné karmě ze zabíjení nevinných zvířat!! Neprahneme snad všichni po jednodušším, čistším, zdravějším a méně násilném světě?

LIDÉ,
NEŽERTE NÁS,
CHCEME TAKÉ
ŽÍT.

Padajátra

pro Zpravodaj napsal Muni Prija dás

Ti z vás, kdo pravidelně navštěvujete farmu Krišnúv dvůr, jste si mohli v první polovině července všimnout změny ve složení zdejšího stáda krav. Dva místní volci (dále se tento výraz použít pro zvířata velikosti a síly dospělého nosorožce) přestali docházet s ostatními na pastvu. Nebyli k nalezení ani na poli, a pokud někteří z vás zavítali k jejich boxům ve stáji, mohli jste zjistit, že v nich něco podstatného chybí. Jestliže byste zahájili pátrání, našli byste oba tyto krasavce něco přes 200 km východním směrem, kde se čtrnáct dnů za sebou stávali jednou z hlavních atrakcí jedinečného festivalu, který oživil klidnou prázdninovou atmosféru nejednoho moravského městečka a vesnice. A který se nezapomenutelně otiskl do paměti i do srdce všech, kteří s ním přišli do kontaktu.

Jako každý rok, i tentokrát zorganizovala skupina oddaných mírový pochod Padajátra, pěší festival, putující od vesnice k vesnici s mírovým poselstvím dávné védské kultury

a filosofie. První neděli v červenci se sjelo do moravského centra v Lutotíně asi patnáct oddaných z různých koutů republiky (i Evropy). Po úžasném přivítání v podobě transcendentální hostiny probíhají poslední přípravy na nadcházející čtrnáctidenní extatický maratón. Zkouší se divadlo, domlouvají se detaily týkající se večerních kulturních programů a zvláštní pozornost věnují oddaní zajištění bezpečnosti průvodu. Večer pak přicházejí na scénu hlavní aktéři celého festivalu, na překrásně vyřezávaný vůz, který plní funkci pojízdného chrámu jsou instalována múrti (sochy) Šríly Prabhupády a Gauranitaj. Transcendentální dobrodružství může začít.

Je pondělí 5. července 2005 10 hod. dopoledne. Božstva na pojízdném oltáři jsou překrásně ozdobena, volí jsou zapřažení a oddaní se řadí před vozem do průvodu. Vzduchem se nese jednoduchá sladká melodie, kterou předzpívající vzdává poklony Šrílovi Prabhupádovi. Oddaní sborově

zpívají Haré Krišna mahámantru a mírový pochod Padajátra 2005 vyráží. Za čtrnáct dní nebude tento kousek Moravy stejný. Kršnovi služebníci zaplaví každé město a každou vesnici na své mírové pouti Svatým Jménem a každý kousek země, kterým Padajátra projede, bude pokropen nektarem duchovní vibrace. Stovky knih ŠP spadnou do klína podmíněných duší a tisíce porcí prasadam očistí jejich srdce. Nespočet živých bytostí bude mít možnost spatřit lotosové tváře Božstev Pána Gaurangy a Nityánandy a stovky hostů večerních programů budou naslouchat Kršna vědomé filosofii a zpívat *Hare Krišna Hare Krišna Krišna Krišna Hare Hare, Hare Ráma Hare Ráma Ráma Ráma Hare Hare*.

Padajátra je dokonale fungující organizmus, jehož všechny složky spolupracují za jediným cílem: dát milost podmíněným duším žijícím v tomto věku hádek a pokrytectví. Je zde Šríla Prabhupáda a jeho

následovníci rozdávající Svaté Jméno, prasadam a knihy. To vše řídí ze Svého velitelského stanoviště na oltáři Božstva Nitajgaurasundar, a pokud by někdo za normálních okolností unikl Jejich milosti, jsou zde dva překrásní mohutní volci, na které zabere snad každý. Kolik lidiček ve městech a vesnicích se ode dveří vrátilo domů pro ostatní a kolik řidičů zastavilo a vyskočilo z auta, jen aby si vyfotili Bálu, Nandu i celou tu úžasnou podívanou okolo! O Padajátre by se dalo povídat a psát do nekonečna. To je

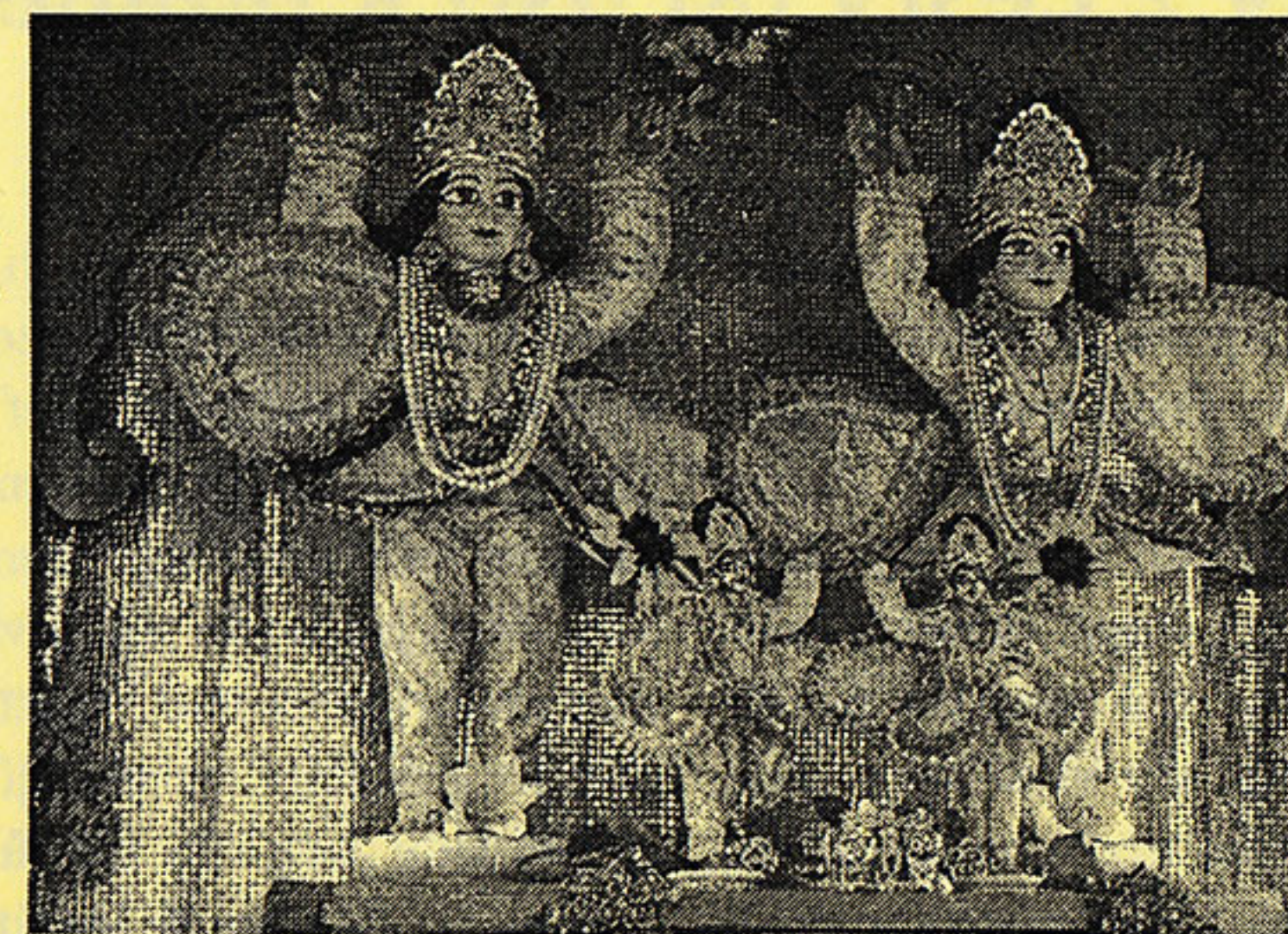
povaha činností v oddané službě. Čím více o nich nasloucháte, tím více chcete slyšet. A čím více slyšíte, tím dříve to chcete taky zažít. Jedním ze znaků duchovního světa je, že tam každý den probíhá nějaká slavnost. Pokročilí oddaní zažívají totéž již v tomto světě. Pro ty z nás, kdo nejsou ještě na této úrovni, je Padajátra ideální příležitost zažít tento nepřezítý festival.

Na Padajátre je tak snadné zapomenout na vlastní tělo i mysl a můžeme si udělat představu o tom, jaké to bude, „až to bude“. Všichni oddaní spolupracují bez ohledu na materiální podmínky a překážky, v takové atmosféře pak nevádí, že je zima nebo prší, nevádí, že bolí nohy nebo že vám otekla hlava ze sluníčka. Jediným zájmem všech

účastníků je, aby Padajátra mohla pokračovat.

Když oddaní během průvodu vesnicemi zvali hosty na večerní kulturní program, bylo to pro ně jednoduché, protože měli co nabídnout. Prostřednictvím hudby, zpěvu,

tance, přednášky, divadla a dobrého jídla prezentovali nejjednodušší a nejučinnější způsob, jak dosáhnout vnitřního i vnějšího míru v dnešní uspěchané a napjaté době. Přidáme-li k tomu všechny ostatní složky večerního festivalu (nabídka literatury, prohlídka putovního vozu a volů, malování indického make-upu, soutěže a hry pro děti i pro dospělé), uvědomíme si, jak je tato filosofie a kultura nejenom praktická, ale také pestrá a přitažlivá. Pokud bude Padajátra příští léto projíždět vašim městem

nebo vesnicí, nenechejte si ujít příležitost být u toho. Dívejte se, poslouchajte, vezměte si knihy na památku, podpořte náš projekt malým či velkým příspěvkem, nebo se nechejte vyfotit s našimi voly. Budete-li chtít obohatit svůj život a v ten večer zrovna nebudou padat trakaře, vezměte s sebou své příbuzné, přátelé a známé a přijďte se podívat na kulturní program. Není-li vám lhostejná situace ve světě kolem nás a chce-

te-li udělat něco hodnotného pro druhé, můžete pomoci s organizací a propagací Padajátry, nebo tento výjimečný projekt finančně podpořit. Chcete-li se však několik dní nebo týdnů nepřetržitě koupat v nekteru, staňte se účastníky Padajátry a pomozte nám šířit tento nejúžasnější způsob míru na světě. Je to něco co opravdu stojí za to prožít.

Muni Prija dás

Ganga

vzpomínky z cesty od ústí k pramenu Gangy v roce 2003

Brzy ráno se s Kirtim vypravíme na celodenní výlet do Majápuru. Maháráj zůstává v Kalkatě, s tím že zkusí sehnat dlouho hledaný bengálsko-anglický slovník. A my s plným bařohem teplých věcí, které jsme po příjezdu na Ganga sagar označili jako nepotřebné, je vezeme mé ženě do Majápuru s tím že je odveze do Vrndávanu, kde si je za dva měsíce zase vyzvedneme. Mezi několika drobnostmi, které máme zaříditi, a pokyny, jak se chovat na poutním místě, mi nejvíc utkví v paměti to, že máme jít hned na pěkné prasádam. S prázdným žaludkem a duchovní dychtivostí jsme vyrazili do Majápuru. Hned po příjezdu si to pelášíme do prasádam haly a s láskou přijmeme lahodné prasádam. Čas běží rychle, vyřídíme, co máme, a s těžkým srdcem opouštíme večerním taxíkem Majápur, sladký a milostivý dhám, kde zrovna začíná každoroční Gaurapurnima festival. Při nakupování v Navadvípu jsme si všimli velkých skupinek Bengálců napjatě sle-

dujících televize v malých obchůdcích na ulici. Kousek vedle byl vzorový bráhmana vykonávající ohňovou oběť a s vervou lijící ghí do ohně. Avšak okolo něj byli pověšeny plakáty indických reprezentantů v kriketu a on dělal jagju pro jejich vítězství ve finále mistrovství světa nad Pákistánem. „Chceme porazit pakistán“ vysvětlují na moje udivené pohledy skupinky fandů.

Je dobře známo, že jezdit v noci po Bengálsku je velice nebezpečné, pořád v tomto konci světa existuje něco jako bandité. A k tomu velice brzy zjistíme, že Indie vyhrála nad Pákistánem. Skoro po celé téměř pětihodinové cestě potkáváme jásající davy s loučemi, mrdangami, vlajkami a se vším, co se dá zaměstnat v divokém jásání. Rachejtle, bengálské ohně, největší nadšenci skákající po rušné silnici, ohně uprostřed cesty, hořící pneumatiky atd. atd. Těžko popsatelný rachot a jásot uprostřed noci. Až na jednu muslimskou čtvrť, kde vládlo hrobové ticho a pochodovaly našťvané